

a simonia autem sola recta intentione liberari facile possunt, quia non intendunt dare pretium, sed onus vel rei impositum, vel sibi imperatum ab eo qui potest, et ejus factum ipsi examinare non tenentur. Et ideo facile excusari poterunt a prohibitione positiva, si qua fuerit, quia bona fide credunt consuetudinem non esse simoniacam, et quia ordinarie jura prohibentia has actiones, magis loquuntur cum exigentibus quam cum solventibus.

12. Ex quibus tandem colligitur, in hac materia fere æquiparari statutum consuetudini. Quod sentit Ludov. Gomez, in Regul. de Triennali possess., quæst. 12, ubi alios allegat. Et juxta dicta est intelligendum. Quia licet differentia superius assignata inter arguendum vera sit, hic non recte applicatur, quia non admittimus consuetudinem quasi derogantem juri communi ex tacita approbatione Pontificum per scientiam et patientiam; quia revera nulla intervenit talis derogatio, nec jura citata illam permittunt; solum ergo toleratur consuetudo, quando talis est, ut ex parte materiæ et modi non sit communi juri contraria. At vero hoc modo etiam statutum erit validum, si non sit contra jus commune, sicut esse potest, si in illum concurrant conditiones propositæ; ergo æquiparantur. Atque hoc etiam sumi potest ex Concilio Tridentino, dicto cap. 14, nam pariformiter loquitur de consuetudinibus et statutis. Quod notavit etiam Navar., cap. 23, num. 402, verb. *Undecimo*, et Ugolin., d. c. 9, § 41. Dixi autem fere, quia, licet consuetudo in hoc conveniat cum statuto, quod debet versari circa materiæ justam, et a suspitione simoniæ alienam, superat tamen in hoc, quod pluribus titulis honestari potest ex parte materiæ; potest enim esse indicium realis oneris, et non personalis, cum tamen reale onus non possit fortasse per particulare statutum beneficio imponi; per consuetudinem etiam potest præsumi auctoritas Papæ, si necessaria sit, ut in d. cons. 3 Navarr. attigit; per statutum autem minime, nisi de expressa confirmatione constet.

CAPUT XLIX.

UTRUM VERA SIMONIA, SALTEM PROHIBITA, COMMITTI POSSIT PER GRATUITAM LARGITIONEM SINE CONVENTIONE TACITA, VEL EXPRESSA, VEL EJUS INTENTIONE; ET CONSEQUENTER AN POSSIT ESSE SIMONIA REALIS SINE CONVENTIONALI?

1. Quæ hætenus diximus de simonia conventionali, communia esse possunt simoniæ reali: nam omnis simonia conventionalis, sicut includit mentalem, ita si ad effectum perducatur per traditionem et acceptionem rerum, in realem transit. Præsens autem quæstio propria esse videtur simoniæ realis, nam virtute inquiri an possit interdum committi vera simonia realis sine propria conventionali. Quæ sane quæstio non videtur habere difficultatem, nec rationem dubitandi, si ex sola rei natura, et seclusa Ecclesiæ prohibitione, pertractetur. Quia pars negans videtur manifesta. Nam temporale donum gratis datum non habet rationem pretii, ut supra declaratum est; sine temporali autem dono habente rationem pretii rei spiritualis non committitur simonia contra jus naturale; ergo ex natura rei non potest committi simonia, ubi largitio rei temporalis est mere gratuita. Ergo nec potest esse simonia realis sine conventionali, saltem tacita et intenta. Probatur hæc ultima consequentia, quia ubi nulla est conventio seu pactio, nulla est commutatio unius rei pro alia, nec etiam est onerosa datio vel acceptio; ergo tantum est gratuita donatio; ergo, seclusa omni conventionem, intelligi non potest quod realis largitio simoniaca sit. Quod etiam in cap. 36 late probavimus.

2. *An gratuita largitio possit prohiberi.* — *Pars affirmativa.* — Hoc ergo naturali jure supposito, difficultas est an per prohibitionem juris ecclesiastici, fieri possit ut aliqua largitio et acceptio temporalis muneris, facta occasione spiritualis ministerii, et non pro illo, nec ex ullo pacto aut intentione ejus, sit vera simonia quia prohibita. Pars enim affirmans videtur probari ex jure, in cap. 2 de Simon., ubi prohibetur omnino aliquid dari ab eo qui ordinatur, ubi etiam gratuita donatio videtur prohiberi; sed illa prohibitio magis declarata est in cap. *Sicut Episcopum*, 1, quæstione 2, ubi non prohibetur ordinato, quin possit aliquid dare sponte oblatum, et non postulatum; sed tantum Episcopi et ministri ejus petere prohibentur. Et inde etiam sumitur argu-

mentum, quia petitio per se non excludit gratuitum donum, et nihilominus si petatur, et detur etiam gratis, supposita prohibitionem, erit simonia. Tamen illa prohibitio renovata, declarata et aucta est in Trident., sess. 21, c. 1, de Reform., ibi: *Etiã sponte oblatum*. Secundo, videtur fieri similis prohibitio in cap. 1, § penult., de Censib., in 6, ubi de prælato visitante suam diocesim dicitur: *Caveat ne ipse vel quisque suorum aliquod munus, quodcumque sit, et qualitercumque offeratur, præsumat recipere*. Prohibetur ergo acceptare etiam gratuitam donationem; ergo si recipiat illam, simoniam committit. Et ita declaratur illa prohibitio, eique poena interdicti vel suspensionis adjicitur, in cap. 2 ejusdem tit. Et similis prohibitio habetur in cap. *Statutum*, § *Insuper*, de Rescript., in 6, ubi ponderandum est verbum *qualitercumque*. Tertio, sunt multa jura quæ prohibent antecedentem receptionem rei temporalis ante spiritualem datam, vel etiam concomitantem, non autem consequentem, ut in cap. *Quam pio*, et in cap. *Sicut Episcopum*, 1, quæst. 2. Et tamen etiam antecedens largitio potest esse gratuita; si vero prohibita sit, erit simoniaca. Item in cap. *Renovari*, 1, quæst. 1, videtur prohiberi etiam spontanea oblatio in Baptismo facta. Ac denique in Trid., sess. 24, cap. 18, de Reform., videtur etiam gratuita largitio et acceptio prohiberi; et additur: *Alioquin simoniæ vitium incurrant*.

3. *Pars negativa.* — In contrarium vero est, quia tam intrinsece repugnat rationi simoniæ per solam gratuitam donationem et receptionem committi, ut non videatur esse sub potestate legis humanæ facere, ut talis modus simoniæ reperiatur, quia de ratione simoniæ est contractus onerosus tacitus vel expressus, quo spirituale pro temporali commutetur, ut patet ex definitione supra data, et ex Glos., in c. ult., de Pact. Item Glos. in c. de Simon., 1, verb. *Vendere*, ibi communiter probatæ; et sumitur ex cap. *Gratia*, cap. *Gratiam*, cum similibus, 1, q. 1. Declaratur a simili, quia ubi mutuum non intercedit, non potest facere humana prohibitio, ut vitium usuræ committatur in receptione alicujus rei; nam, licet possit illam receptionem prohibere, et facere ut sit iniqua, vel alias injusta, tamen quod sit usura facere non potest, si mutuum non supponitur, quia deficit fundamentum usuræ, quod est mutuum; nam si mutuum non est, nec vendi potest; ergo nec committi usura, quæ consistit in venditione mutui. Ergo simili

modo in præsentem absque onerosa præstatione non potest facere prohibitio humana, ut insurgat simonia per solam gratuitam largitionem, vel acceptionem, etiamsi posset facere ut illa sit alias mala, vel injusta, ratione prohibitionis. Et ratio proportionalis est, quia etiam deficit fundamentum simoniæ, quod est venditio, seu commutatio rei spiritualis pro temporali; nam qui gratis donat, non vult commutare: nec potest facere prohibitio ut gratuita donatio non sit gratuita, licet possit facere ut sit mala; ergo, non potest facere ut sit simoniaca, quia illa duo simul esse repugnant. Nam si temporale est gratuitum, etiam spirituale erit gratuitum, et consequenter nullo modo venditum; tollitur ergo simoniæ fundamentum.

4. In hoc puncto, dicendum est prius de possibilitate hujus simoniæ, quia prohibitæ, et deinde de facto an sit aliqua talis, et quando possit ex prohibitionem canonum colligi. In priori enim puncto aliqui existimant, in hac specie non posse veram simoniam intercedere, etiam ex vi ecclesiasticæ prohibitionis, non quia in universum nulla sit vera simonia contra jus positivum, ut dixit Durandus, sed quia licet aliis modis, vel in aliis largitionibus dari possit, non tamen in hac speciali materia, propter rationem factam. Alii vero per contrarium extremum opinari possunt, quoties jus canonicum prohibet aliquid gratis recipere pro aliquibus functionibus aut rebus, constituere actum prohibitum intra proprium vitium simoniæ; quia non videtur posse negari hæc potestas canonicæ prohibitioni; semel autem data potestate, et stante prohibitionem, non potest cum fundamento fieri discretio inter peccata commissa contra hujusmodi prohibitionem; et ideo generaliter dicendum erit malitiam illam esse simoniam. Sed media via tenenda est.

5. *Prima assertio.* — Dico ergo primo, posse per legem canonicam prohiberi gratuitam largitionem et receptionem, ratione spiritualis beneficii, aut ministerii, seu intuitu illius factam, constituendo contrarium actum in vera specie simoniæ, etiamsi dans, quantum in se est, revera non intendat nisi ex liberalitate vel gratitudine donare. Hanc assertionem probant multa ex juribus citatis, et sumitur etiam ex interpretibus illorum, et ex Doctoribus supra allegatis contra Durandum; nam inter alias simonias contra jus humanum hanc ponunt; et alios statim commemorabimus. Postque suaderi ex dictis de materia et de

pretio simoniæ; nam ex illis capitibus potest dari simonia quia prohibita; ergo etiam ex parte venditionis, nam est eadem ratio; sicut enim ibi per prohibitionem aliquid constituitur in ratione materiæ simoniæ, quod natura sua non erat, et aliquid in ratione pretii, quod non erat tale ex natura rei, ita aliquam commutationem, vel pactionem, seu largitionem temporalem cum ordine ad spiritualem receptionem, potest prohibitio efficere proximam materiam simoniæ, quæ de se talis non erat: nulla enim sufficiens ratio dissimilitudinis reddi potest. Quod si aliqua talis actio vel compositio inter spirituale et materiale, de se non simoniaca, potest per legem canonicam prohiberi ut simoniaca, profecto etiam gratuita donatio facta ratione rei spiritualis, tali vel tali modo, licet de se iniqua non sit, potest ex vi prohibitionis fieri simoniaca. Probatur consequentia, quia potest intervenire eadem ratio prohibitionis in eadem materia religionis, et eodem intuitu. Et hoc etiam confirmant dicta in præcedenti capite. Nam lex ecclesiastica prohibet aliquas exactiones temporalium rerum pro spiritualibus, etiamsi non petantur ut pretia, sed ut stipendia vel pia opera, si habeant suspicionem simoniæ vel turpis avaritiæ; qua prohibitione stante, actio est vera simonia, etiamsi intentio non dirigatur ad pretium, nec largitiones illæ sint extra latitudinem gratuitarum remunerationum; ergo, stante simili causa et ratione, poterit talis prohibitio extendi ad dona gratuita non extorta, sed omnino oblata.

6. Declaratur autem hæc ratio, et simul contraria solvitur. Nam, licet gratuita donatio, ut sic, non sit contractus onerosus, nec permutatio unius rei pro alia, tamen quando res non donatur, nisi aliqua alia recipiatur, ita ut vel ex modo et occasione donationis constet, vel saltem verisimiliter appareat donationem illam non fieri sine respectu et ordine ad aliam; tunc licet forte in re ipsa et coram Deo talis donatio gratuita sit, coram hominibus habet quamdam umbram et suspicionem permutationis; ergo merito potest lex ecclesiastica propter reverentiam rerum sacrarum, et ad vitanda pericula simoniæ, illam dationem tanquam simoniacam prohibere. Patet consequentia, quia, stante prohibitione sub illo intuitu, actio illa est contra religionem, et injuriosa rei vel actioni sacræ per modum cujusdam commutationis, saltem apparentis, et ea ratione prohibita; ergo habet malitiam contra religionem, quæ ad aliud vitium ejus non spectat, nisi ad

simoniam. Unde, licet illa non sit vera venditio, potest esse vera simonia, quia satis est quod sit apparens venditio, seu præsumpta, aut suspecta venditio rei spiritualis, et quod eo titulo sit lege prohibita. Et ita est intelligenda simoniæ definitio, sicut de aliis particulis diximus, scilicet, ut sit venditio, aut vera quoad simoniam contra jus divinum, aut reputata per legem quoad simoniam prohibitam. Dices: erit ergo talis simonia non vera, sed putata, vel præsumpta? Respondetur negando consequentiam, quia præsumptionem et apparentiam habebat talis actio de se, et ante prohibitionem Ecclesiæ; per prohibitionem autem constituitur in ratione veræ simoniæ, quia jam est actio vere prohibita sub tali ratione, et ita imago illa venditionis supponitur ad prohibitionem, et est quasi motivum ejus: malitia autem simoniæ sequitur ex prohibitione. Unde licet quantum ad materialem actionem possit simonia, quia prohibita, dici impropria, et non vera, respectu venditionis rei spiritualis, quæ vere talis est, et per se mala; nihilominus, quoad malitiam, vera simonia est, et fortasse ejusdem rationis.

7. *Secunda assertio.* — Dico secundo: non omnis prohibitio gratuitæ donationis facit actionem simoniacam, sed illa tantum quæ fit intuitu religionis in tali materia, quæ aliquo modo spectat ad commutationes voluntarias sacrarum rerum, ut tales sunt, cum temporalibus, cum vilipendio, et injuria rerum sacrarum. Hæc assertio constat ex dictis, quia talis prohibitio sufficit ad constituendam actionem simoniacam, ut ostensum est; aliæ vero, quæ sub aliis rationibus fieri possunt, non sufficiunt, quia in eis cessat prædicta ratio, et ita semper constituent actus in alio vitiorum genere. Et utraque pars declarabitur magis, discurrendo per jura in prioribus rationibus dubitandi allegata. Nam in primo argumento afferebatur cap. *Sicut Episcopum*, per quod illa petitio et exactio sine dubio prohibita est ut simoniaca, et consequenter etiam datio, *quæ ex ambientis petitione procedit*, ut ibi dicitur; nam illa non caret macula, uti ibi significatur, utique simoniæ, nam de hac tantum ibi sermo erat, et hoc intuitu fit illa prohibitio, ne ordinatio vendi videatur. Unde ab illo capite sumptum est caput primum sub titulo de Simonia collocatum, quod proinde veram simoniam prohibet, et in eodem sensu accipiendum est, ut prohibeat non absolute omnem donationem gratis oblatam, sed petitam, et exactionem ejus. In Concilio autem Tridentino, ut notavi,

augetur prohibitio etiam ad sponte oblata; ibi tamen non ita clare explicatur simoniæ ratio; solum enim dicitur: *Quoniam ab ecclesiastico ordine omnis avaritiæ suspicio abesse debet.* Tamen infra vocat contrarios *abusus, et corruptelas, simoniacæ pravitati faventes.* Unde verisimile est, etiam spontaneas oblationes seu donationes ex vi illius juris esse prohibitas ut simoniacas, unde eisdem pœnis juris illas subjecit, juxta c. *Placuit ut de*, 22, 1, q. 1, ubi de simonia sermo est. Et hanc partem confirmant etiam jura in tertio loco citata; nam sine dubio in illis est sermo de simonia, et maxime id expressit Concilium Tridentinum. Et idem dicendum est de omnibus juribus, in quibus materia ipsa et verba legum id postulant, ut sunt multa sub titulo de Transactionibus, quæ postea tractabimus; et maxime juvant quæ sub titulo de Simonia inventa fuerint.

8. At vero jura, quæ secundo loco afferebantur, alteram conclusionis partem declarant et suadent. Nam prohibitio facta in c. 1, de Censibus, in 6, non videtur ad simoniam pertinere, quia nec illa prohibitio continetur sub titulo Simoniæ, nec materia vel ratio ejus, nec verba legis id postulant. Prohibet enim visitatoribus ecclesiasticis et ejus familiaribus, ne aliquid ultra debitas procuraciones recipiant. Et pro ratione reddit, *ut non quæ sua sunt videantur quærere, sed quæ Jesu Christi.* Quæ ratio ad simoniam non spectat, nec ibi invenitur aliud verbum quod illam indicet. Pertinet ergo illa prohibitio ad justitiam, et ad vitandam avaritiam, ac turpem quæstum. Idem censeo de cap. *Statutum*, de Rescript. Quamvis enim in principio illius, § *Insuper*, dicatur: *Ut gratis et cum omni puritate iudicium coram ipso procedat*; per quæ verba videri potest prohibitio fieri intuitu vitandi simoniam, nihilominus receptio contra illam prohibitionem non videtur esse simoniaca, sed injusta, ac turpis quæstus. Nam illa prohibitio pertinet ad iudices a Sede Apostolica deputatos, et per illam non intenditur cultus religionis aut rerum sacrarum, sed integritas et puritas iudicii, et ut acceptiones personarum, et corruptiones iudicium, et omnia onera litigantium evitentur, et ideo prohibitio illa alterius rationis existit. Idem ergo dicendum est de omnibus similibus prohibitionibus, in quibus ratio simoniæ sufficienter non exprimitur. Et ratio moralis est, quia per gratuitam donationem, non incurritur simonia ex natura rei, ut dixi; ergo si non invenitur prohibitio satis expressa, non erit aliqua simonia, esto sit aliud vitium. Eo vel ma-

xime quod simonia est gravissimum, vitium, magisque pœnis expositum, et ideo non debent de illo intelligi jura, nisi vel materia cogat, vel verbis legis satis declaretur, quia in dubio benignior interpretatio adhibenda est, juxta vulgares regulas juris.

CAPUT L.

AN PACTIO ET TRADITIO REI TEMPORALIS AD OBTINENDAM SPIRITUALEM EXCUSATUR A SIMONIA REALI ET CONVENTIONALI, PROPTER INTENTAM REDEMPTIONEM VEXATIONIS?

1. *D. Thomas duas regulas assignavit circa hanc rem.* — Explicuimus in superioribus nonnullos modos, quibus pactio et conventio, atque etiam traditio rei temporalis pro spirituali obtenta vel obtinenda, licite et absque simonia fieri possit, quia non pretium, sed stipendium, aut gratuitum donum, alias debitum, honesto modo et sine repugnantia legis accipitur. Nunc supersunt duo alii tituli, quibus hæc pactiones et largitiones fieri solent, non directe ad rem spiritualem, obtinendam, sed quasi per accidens ad removenda impedimenta, quæ per vexationem vel per litem occurrere solent. Et de priori dicemus in hoc cap.; de posteriori in sequenti. Attigimus autem hanc materiam de redemptione vexationis supra, cap. 12, de vexatione circa receptionem sacramentorum, et ex natura rei magis quam ex jure positivo diximus: hic vero potissime tractanda est in materia beneficiorum, et magis juxta canonicum jus, quam ex solo naturali, quamvis neutrum sit prætermittendum. Sunt autem in hac materia duæ magistræ regulæ, quas D. Thom. posuit, d. quæst. 100, art. 2, ad 5, et communiter receptæ sunt, quas explicando materiam hanc expediemus.

2. *Prima regula.* — Prima regula est: post jus acquisitum, seu obtentum beneficium, aut aliud spirituale donum, non est simonia redimere vexationem, quæ pro jure tollendo injuste infertur, vel probabiliter timetur. Ita D. Thomas supra, concordantque ibi Cajetanus, Sot., et alii expositores. Et Paludan., Major., et alii, 4, d. 25, cum multis, quos retuli d. c. 12. Idem docet Glos., in cap. *Nullus Episcopus*, 124, 1, quæst. 1, verb. *Restituat*, et in cap. *Quæsitum*, 1, 1, quæst. 3, verb. *Redemptione*: et Glos. 1, in c. *Decimas*, 3, 16, quæst. 7. Item Glossa 1 et 2, in cap. *Dilectus*, 1, de Simon., ubi est hæc communis sententia Innocent., Panor., et aliorum; Præposit., 1, quæst. 1, in